

När jag wid mitt arbet trött
Och bekymren mig will mörda
Jag då genast hastar bort,
Att aflägga denna börda.
Att aflägga denna börda,
Jag då genast hastar bort,
Då bekymren mig will mörda
Wid mitt arbet lagom trött.

2.

Här god wänner samloms wi,
Dill att våra glas uttömma,
Vår wårdinna har fyllt i,
Låt of icke dricka glömma.
Låt of icke dricka glömma,
Vår wårdinna har fyllt i,
Dill att våra glas uttömma
Här god wänner samloms wi.

3.

Jag är mer förnöjd till mods
 Med en ringa tarflig söda,
 En mång rik af gull och gods
 Den i wällust sig kan göda.
 Den i wällust sig kan göda
 Rik af gull och många gods,
 Med en ringa tarflig söda
 Jag är mer förnöjd till mods.

4.

Ofta genom falska språng
 Mång blir rik af andras tårar;
 Då jag går min jemna gång
 Och jag ler åt dessa dårar.
 Ja, jag ler åt dessa dårar
 Då jag går min jemna gång,
 Mång blir rik af andras tårar
 Ofta genom falska språng.

5.

Mången har sitt wål förslöft
 Från Palatset intill bojan
 Utan samwetsfrid och kraft
 Fäller tårar under bojan.
 Tårar fälles under bojan
 Utan samwetsfrid och tröst,
 Från Palatset intill bojan
 Mången har sitt wål förslöft.

6.

Jag åt ingens ofärd ler,
 Intet någons heder fläcka,
 Om jag wänner särad ser
 Will jag honom handen räcka.
 Honom will jag handen räcka,
 Wänner som jag särad ser,
 Ingens heder bör man fläcka,
 Jag åt ingens ofärd ler.

7.

Wi hwarandra räcka hand
 Wara wänner uti nöden,
 Wara knutna wänskaps-band!
 Bör ej lofas förr än döden.
 Lofas bör ej, förr än döden
 Wara knutna wänskaps-band,
 Wara wänner uti nöden
 Wi hwarandra räcka hand.

8.

Kom min wån och drick ditt glas
 Klockan 10 slår i tornet,
 Nu är slut med vårt kalas
 Jeppe tutar utur hornet.
 Jeppe tutar uti hornet —
 Nu är slut med vårt kalas,
 Klockan 10 slår i tornet
 Kom min wån och drick ditt glas.

Vi gå tidigt hem igen,
 För att undfly olycksnöten,
 Då mång annan redlig wån
 Den får känning utaf stöten.
 Känning kanske får af stöten
 Mången annan redlig wån,
 För att undfly olycksnöten
 Gå wi tidigt hem igen.

Säljes i Widenståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hérberg, 1825.

Kom wi gå uti den gröna Lund
Der wi få höra fogel-sången;
Uppå denna ljuswa morgonstund
Solen redan är uppgången.
Hon med sina strålar
Skön och härlig prälar,
Uti hwarje fenster
Finnes wackra blomster;
Kom, wi gå uti den gröna lund,
Der wi få höra fogel-sången.

Uti nejden ha wi en Kusin
 Intet ung men artig flicka,
 Utaf henne så wi punsch och win
 Äfwen bischoff till att dricka;
 Sedan ner wid stranden
 Sins en båt för handen,
 Wi far ut att bada
 Och i wattenet wada,
 Uti nejden ha wi en Kusin
 Intet ung men artig flicka.

Wackra wagnar rulla of förbi
 Af hwad granna equipager,
 Betjeningen klädd uti Livre
 Kuskar dertill ha mustacher;
 Så wi dem för nära
 Och de börja swära,
 Wi då intet frukta
 Owett kan man tuckta —
 Wackra wagnar rulla of förbi
 Af hwad granna equipager.

Konungen der rider på sin häst
 Exercerar Regimenten,
 Harmonie på fältet höres bäst
 Ifrån de lufwa instrumenten.
 Skogar gensjud gifwa,
 Som wårt hjerta lifwa
 Der flyr sorgestunder
 Höres skott och dunder.
 Konungen der rider på sin häst
 Exercerar Regimenten.

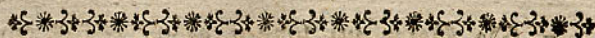
Nyttigt har jag använt mången dag
 Då jag träffat min Gelike,
 Prästen har då stått wid trumman qwar
 Och predikat om Guds Rike;
 Bedt om wackert wäder,
 Liksom fordna fäder,
 Önskat herrlig gröda,
 Hwaraf wi få föda.
 Nyttigt har jag använt mången dag
 Då jag träffat min Gelike.

Roligt är uti den gröna lund
 Att se hur ungdom binda fransar,
 Åter efter en förfluten stund,
 Den ena spelar, den andra dansar;
 Jungfrur hos Minister
 Dansa med Gardister.
 Pigor hos Baronier
 Dansa med Dragoner.
 Roligt är uti den gröna lund
 Att se hur ungdom binda fransar.

Nå alldrig glömmet jag hårom da'n,
 När som jag kom ifrån Kråstrike
 Cavalleriet exercera uppå plan,
 En gammal gumma spräng i dike,
 Med korg och peppar-kakor
 Och fler' goda saker;
 Intet blef hon stötter
 Men wäl genomblötter.
 Nej aldrig glömmet jag hårom da'n
 När som jag kom ifrån Kråstrike.

Säljes i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hårberg, 1825

Sick jag mig ut en aften sen, I lunden att spatsera, Där mötte jag min lilla wån, Med rosor utstofferat Mitt hjerta brann af kärlighet, Till hennes dygd och däjligket, Min tåcka ros och lilja.

2. Kom kom min wån och sätt dig ned, Hos mig i lunden gröna, Att wi ock måge talas wid Din Kärleksblomster sköna, Min wån, om du will älska mig, Så sätter jag min lit till dig, Min enda tröst på jorden.

3. Mitt hjerta jag till kärlekspant, Att dig will ge min lilja, Dertill också min högra hand. Glätt ingen skall of skilja, Förn Herren Gud, wår bästa Wån, Han tager of ur werlden Han Till sig uti Sitt sköte.

4. Men är du falsk i sinnet ditt, Och mig will ofwergiswa, Då får jag månaen sorge drick; Får jag hos dig ej blifwa, Mitt hjerta får då djupa sår Om jag nu dig ej nånsin får, I mina lefnadsdagar.

5. Den dag jag gjorde mitt förbund, Med dig min wån så säta, Sen har jag haft mång sorglig stund. Med bleka kinder wåta Jag tänkte ofta innerlig, Min wån om du will älska mig Och aldrig nånsin swika!

6. Så widt jag rest i werlden fring, Jag aldrig nånsin skadat, Så däjlig som du är min wån, Du om mitt hjerta rådat. Jag tar Far himlen för den stund, Att wi med fröjd uti den lund, Sick om wår kärlek tala.

7. De fåglar uti lunden grön, Skall om vår kärlek sjunga, Och näktergalens sång så sön
Och gläder med sin tunga, Och alla blomster som här är, De vittne om vår kärlek vår,
Och med sin fröjd och glädja.

8. Jag affled tar af dig min wån, Du får jag från dig fara: Om wi nu råkas mer igen,
Skall wi och sammanpara. Men Herren ware dig nu hos, Mitt skygd, min wån, min lilla ros,
Och täcka lilja såta.

Kärlekens låga, som mången hafwer sårat,
Hon tänder upp känslor uti våra bröst, Det
blir fördenfull jag får falla tårar, Som mån-
gen får sucka med ångsliga bröst.

2. Den tyngsta bördan som jorden månd'
båra, Att älska den wännen man aldrig kan
få, Att lefwa uti ensligheten, Det blir wäl in-
gen annan belöning jag får.

3. Söka bland de rika där kan du få din
like, Där kan du finna sällhet, ja glädje och
fröjd, Men om du sedan saknar Guds Rike,
Hwad gagnar Dig stor rikedom hwaröfwer
du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille mig
förföra, Att käraste såg hwad jag gjorde er
emot, Ni wille mig förföra, det må ni göra,
Ni bjuder wäl till med båd trug och med hot.

5. Mins du intet nu hwad du lofwade och
sade, När som wi stod under himmelen den blå,
Du läste mig du aldrig skulle swika, Men nu
så har du wäl gjort det ändå.

6. Du hafwer mitt hjerta med otro beseg-
lat, Jag tänkte att ingen skull bryta det upp,
I flera år med falskheten spelat, Och jag för
min trohet har sådant ej förstått.

7. Nu har du fått din like här uppå jordes
rike, Du söker att föröka din rikedom, Att jag
har blifwit öfwergiftwen, Det wäller intet annat
än min fattigdom.

8. Jag må nu wäl säga den wännen Jag
älskat han war mig ohuld, Jag må mig själf-
wer förja till döden, Att wännen, att wännen,
det är för din skull.

9. Werlden han synes wäl wara stor och
wider, Men för mig så görs han mycket mörk
och trång, Det är allt af kärlek jag lider, Han
fräter mitt hjerta och gör mig stor twång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och min
suckan, Jag kan icke längre från tårar hålla
mig, Ty ingen hafwer jag som mig försörjer,
Nu är all fågnad borta, nu saknar jag dig.

11. Jag får i enslighet min werld igenom-
wandra, Dråknelige stjernor på himmelen blå,
Så äro de suckar och de tankar som nu, Ifrån
mitt beklända hjerta gå.

12. Men hwad gagnar mina öden här att
skrifwa, När ingen i werlden det känner eller
wet, Om jag mitt hjerta skulle sönderrifwa, Så
kan det ej hjälpa om jag än blodet gret.

13. Jag wänder mig från eder som wille
mig förskjuta, Jag nödgas att bjuda det öm-
ma farwål, Jag önskar eder de saligheter njuta,
Som Herren i Himmelen läfwar att ge.

14. Himmelens Herre som werlden månd re-
gera, Han styrer allt efter sin egen wisshet,
Han hjälper oss wår åra förmera, Allt aldrig
fara med någon falskhet.

15. Gud Fader omwände och mig Igenfände
De känslor i bröstet som gifwer någon fröjd,
Allt jag uti motgångars tånna må fatta Tå-
lamod och göra mig nöjd.

16. Den högsta skatten, den största fördelen
Är den till att ställa sitt lefwerne så, Allt wi
uti Ewigheten med Fadren på höggra sidan
månde stå.

17. Jag önskar din kärlek må grönska och
blomstra Till din hulda maka intill Eder död,
Fast du mitt hjerta hafwer söndrat, Jag bju-
der för sista gången Adjo.

Sålas i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

1.

Jag gick mig ut åt sunden
En ljuslig sommar dag,
Utt mig en ros uppleta,
Ibland de andra blad;
Der fann jag mig en lilja stån.
Jag henne uti handen ståt.

2.

Så rader jag nu skrifwer,
Så ord af ömt begär,
Till dig min ros och lilja,
Om du mig håller kär.
Förlåt att jag mig bristig gör,
Utt skrifwa dessa rader för.

3.

Om jag från dig skull fara,
Långt bort i fremmand' land;
Kanske du dig omwänder,
Jag menar till en ann.
Men gör som det behagar dig
Jag will dig icke säga mer.

N:o 106.

Om kulorna de fara,
 Som regn af himmelen,
 Will jag mig icke spara,
 För dig min lilla Wän.
 För Kung och Fosterlandets wät
 Jag strida skall, ehwart det här.

Wår Kronprins är en gäfwa
 Från Gud i Himmelen,
 Sitt lif Han ock will wäga
 För land och friheten.
 Han Europas undran wäckt,
 Han wården äfwen till och sträckt.

Han skall oss i striden leda
 Och lifwa med sitt mod,
 Han skall wåra faror hela
 Och resa Sveriges ärestod.
 Han alltid för Soldaten war
 Wän, Anförare och Far.

Wår Kung och Öfwerhet
 Bewara Himlens Herre,
 Wårt lands Inwånare
 De större med de smärre.
 Wälsigna Gud vårt förefag
 Och åter skänk oss fridens dag.

Nu får jag affsed taga
 Af slägt och wänner all,
 Antingen det må draga
 Till watten eller land.
 På haffens wäg och böljor blå
 Der dricker jag Er affsedskål.

Som Solens glimmand' strålar
 De ge en ljuslig glans,
 Om sommartiden stöna
 Då blomster binds i frans.
 All blomster-ångar stå i fröjd
 Då lefwer jag så hjertligt nöjd.

En krigsman han bör hafwa
 En lätt och ledig kropp,
 Ej sömnig eller trötter
 När andra sofwa sött.
 Ja han bör hafwa ädelt mod
 Som wäga skall båd' lif och blod.

Öwänner mång är mina,
 Som tala falskt om mig,
 Min heder de förkränka
 Min wandel, redlighet.
 Men låt dem fara werlden om,
 Min lön tillgodo om jag kan.

Jag slutar nu min visa,
 Kanste jag icke mer,
 Min mun förmår upplåta
 Min hand ej skrifwa det.
 Blott för mig jag skrifwit har
 Och för de andra ynglingar.

Men alla mina flickor
 Jag ej förgditt har,
 Fast jag nu mera ej med dem
 Får wara uti lag.
 Jag lemna får min äbla wån
 Till dess jag kommer hem igen.

Den som har glada dagar
 Och så en trogen wån,
 Han warder alltid glader
 Schwart det lända kan.
 Den lyckans lott har funnit på
 Han alltid säkert wandra må.

Säljes i Björnståbts Bokhandel i Stockholm.

SENDERM,
 trykt i Marquardska Boktryckeriet 1824.

Jag icke någon wällust känner
Att dricka bort en nyttig dag,
Men i ett lag bland glada wänner,
Der dricker stundom åfwen jag. ;:

2.

Fem sinnen ju wår njutning wäcka;
Må wåra skålar blifwa fem;
Fem glas ju kunna torsten släcka,
Då man i botten dricker dem. ;:

3.

Mitt första glas jag då will tömma
För henne, som är allt för mig,
Som lärt mig lifwets plågor glömma
Och siana sällheten hos dig. ;:

4.

En wärdig skål jag se'n will dricka;
Er, mina wänner! egnas den:
I lärt mig älska, näst min flicka,
Den vena, ljuswa wänskapen. ;:

5.

Mitt tredje glas för festerlandet,
 I botten tåmmer jag också;
 Af enighet det fasta bandet,
 Vår frihet, bröder! klyttas må. ::

6.

Mitt sjerde glas med upprördt hjerta
 Jag eignar den sitt öfverflöd,
 Försaka kan, wid likars smärta,
 Och ömma för en uslings nöd. ::

7.

Mitt femte glas jag ej vill spara,
 Det eignas värden, och med fog,
 Och skall ett tacksammt vittne vara,
 Att äfven jag har druckit nog. ::

Tröslös en Herde på hafsstranden står
 Begråter en bortrest Herdinna,
 Ogat på henne och fartyget går,
 Men ack! de försvinna.
 Gafångt lofnar han att höra des röst,
 Hafvets tomma rymd blef uslingens tröst.
 I, som kânt wänskapen, gråten;
 Kånnen den saknad som sårar hans bröst,
 Der han står förlåten.

2.

Se huru ömt han begråter sin nöd,
 Tomhet regerar hans hjerta;
 Hela naturen är tynnad och död
 Med hans Meliferta.
 Himmel! hwarför gaf du mig en wån,
 Då du dock så hastigt tog den igen?
 Bleknen I blomstrande lundar
 Näktergal, ack med mig saknaden kånna
 Af ljusliga stunder.

3.

Ack! Meliferta hwad nöjen jag njöt,
 Då wid din sida jag lekte;
 Då jag små blomster fick strö i ditt sköt,
 Då lammen du smekte.
 Ack hur himmels sött jag sof wid ditt bröst!
 Ack hur ljusligt fogeln härmde din röst!
 Ack hwad förtjusning jag kände,
 Då jag fick kyssa din hand till min tröst,
 Då du dig bortwände!

4.

Men denna glädien war wanskelig och kort,
 Rosen i ödsliga stränder
 Min Meliferta, ack! hon har rest bort
 Till långwäga Länder.
 All min fröjd i lifwet från mig bortfar,
 Himmel henne dock från olyckor spar!
 Ack hwad din bortgång mig sårar;
 Dock wet de panter jag af dig har qwar,
 Belönar jag med tårar.

Trohets = W i s a.

Jag icke will om bygdens flickor fråga:
Jag ewigt, Zelma! endast dig tillhör.
Du känner mig, wet att min ömma låga
Kan ej för dig utsläckas mer.
Ej kunna tidens många, många skisten
Förändra tänkesätt hos mig.
Jag älskar dig och Skilsmekan är gristen,
En sista sucken tillhör dig.

2.

Om modet wacklar, då mig trumman bjuder,
Då här mot här, och man mot man utgår,
Jag Zelma ser, och från des läppar ljuder,
Ett ord, och straxt nytt mod jag får.
"Strid för din Kung och tänk uppå din flicka,
"Jag alltid beder Gud för dig.
"Han skall dig skydda och till slut så flicka,
"Att du med lagrar får omfamna mig.

3.

"Men om likwål dig ödet skulle swika,
"Din Zelmans bön mot himlen ej bli hörd,
"O! må ditt mod, din dygd ej gifwa wika,
"Tag denna motgång, som en nyttig skörd.
"Du är ju född, att likars sällhet dana;
"Gå, uppfyll din bestämmelse,
"Gå skall en gång wid slutet af din bana
"Du bort om grafwen Zelma återse."

Sålas i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

Vest Swenska Wijn.

Bland alla land på denna jord
Det bästa är Norden, vår Swenska Nord,
Så rik på himlens häfwor,
Der fins ej Edderns öfverflöd,
Men jern och karlar, malt och bröd,
Och flickor se'n Gudsgäfwor.

Bland alla språk på denna jord
Det bästa är språket i Swerges Nord:
Det har sin stråfwa sida;
Men ordet aldrig brista kan,
Der hjertan tala med hwaran,
Som njuta eller lida.

Bland alla flickor på vår jord
Den bästa är flickan i Swerges Nord:
En nattfiol i lunden,
Den doftar skönt, men lagom blott,
Har ej, som rosen, törnen fått,
Och blommar långa stunden.

Bland alla hustrur på vår jord
Den bästa är hustrun i Swerges Nord,
Så utan till som innan;
Hon skaffar hemma, god som gull,
Sin gryta och sin wagga full,
Och går en hjälp af quinnan.

Bland alla seder på vår jord
Den bästa är seden i Swerges Nord,
En sed af ägta ägget;
Frisk kropp och hjäl, och hyddans frid,
Och fram och afwar i sin tid,
Och bågarn rundt fring laget.

Den bästa för Swensken är Swerges Nord;
Han håller den i heder,
Och lemnar gerna grannen rätt,
Att wälja land och lefnadsfätt
Och byta tro och seder.

(Mel. Götterne fordomdags)

Ryktbart war fordomdags Götternas mod;
Lidelt för frihet de gäto sitt blod:

Götten i dag
Har samma lag;
Heldre än slaf,

Stupar han fri på fädernas graf.

Fordomdags tårnan på Skandiens ö
Helsades folkslagens fönaste mö:

Hon än i dag
Har samma lag.
Dyrkade fön!

Du ger förtjensten des lufwaste lön.

Dryckehornet fordom war Götternas bål,
Och för sin Drott framför allt deras skål:

Wi än i dag
Ha samma lag;
Klinga och sjung!

Skål för vår hjelte och älskade Kung!

Skålen för Furstliga Unglingen sjung,
Som våra barn kala äga till Kung!

Kraftfull och mild,
Se han en bild
Utaf sin Far;

Lefwie vår Kronprins! lefwie Oskar!

Swerige.

(Mel. I detta Lag.)

I granens skygd

Jag skådar ut åt fjället.

Swerge, min bygd!

Du står på gamla stället.

Än utaf ar och wimplar frönt,

Sänks du med dalar och sjöar;

Än, mera wildt och nordiskt skönt,

Höjs du med kullar och bar.

Ej rankans stam

Bekläder dina tufwor;

Skjagt krypa fram

Bid jorden dina drufwor.

Fjettrade armar guldbets skatt

Ur dina klippor ej tvinga:

Jernmalmen blott i denna natt

Mognar för bill och för klinga.

Tins dock ett land,

För hwilket du ger wika?

Kil är din strand

Och dina skogar rika;

Frisk är din luft, din himmel ljus

Med sina stjerndiamanter,

Och så hbgitidligt flodens brus

Från dina gungande branter.

Än dina sält,

Wälsignade och fria,

Gensjuda sält

Af färdarns säng och lig.

Skänka ej dina trefna bin

Blommornas nättar i hornet?

Säser ej fribjd i björkens win,

Styrka i musten af kornet?

Rämparnes mor!
Och du i wanmakt trånar?
Herrlig och stor,
Du dock af andra kånar!
Ufwar i lynne, sparsam brågt,
Enkla och tarfliga seder,
Flårdens fdrakt och reslig slågt
Sjrr woro Górhernas heder.

Kraftfulla tid,
Då giljarne i hudar
Drogo till strid
För wallmarsklåda brudar:
Då man sin wån med stoltbet bjdd,
Wåde till Bröllopp och Barnedl,
Blott på en slånka hembrygdt mjdd,
Eller ett brusande Marsöl.

O, som igen
Till Manhems fåra bygder!
Kom till oss ån
Med fädrens glömba dygder!
Bjud våra anspråk och begär
Wid våra grånser sig sluta;
Måttlighet Frodes guldquarn är,
Umbåra — konsten att njuta.

Edljas i Bruzelii Bekläddor för 1 R. 2:

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1